

Kniha Daniel — sto osmdesát devět

Prorocká tapiserie bitvy u Pania: předehra k nedělnímu zákonu

Jeff Pippenger

2024-04-19

Bitva u Pania byla v podstatě duchovním bojem. Těsně před nedělním zákonem osmý prezident, který je šestým od Ronalda Reagana v době konce roku 1989, který je zároveň posledním republikánským prezidentem a který je také nejbohatším prezidentem a který rovněž pobuřuje celé království globalismu, povede odpadlé protestantství k porážce řeckého náboženství Pana, jímž je „wokeismus“ globalismu. Ve verších jedenáct a dvanáct se dějiny, které začínají válkou na Ukrajině v roce 2014, uzavírají u nedělního zákona ve verši šestnáct. Verš patnáct je bitvou u Pania a bitva u Pania vede k bitvě u Actia, již je třetí světová válka.

V hodině „velkého zemětřesení“, jímž je nedělní zákon ze šestnáctého verše, islám třetího běda útočí na Spojené státy, čímž rozněcuje národy k hněvu a přivádí národní zkázu. Tomuto útoku předchází bitva u Pania. Při nedělním zákonu je ustavena trojí jednotu draka, šelmy a falešného proroka.

„Výnosem, který bude vynucovat ustanovení papežství v rozporu se zákonem Božím, se náš národ zcela odtrhne od spravedlnosti. Když protestantismus vztáhne svou ruku přes propast, aby uchopil ruku římské moci, když přesáhne přes bezednou hlubinu, aby si podal ruce se spiritismem, když pod vlivem tohoto trojího svazku naše země zavrhně každou zásadu své Ústavy jakožto protestantské a republikánské vlády a učiní opatření k šíření papežských bludů a klamů, tehdy můžeme vědět, že nastal čas podivuhodného působení satana a že konec je blízko.“ Testimonies, svazek 5, 451.

V tom okamžiku je smrtelná rána papežství zcela uzdravena a ono vládne svrchovaně, dokud nakonec nedospěje ke svému konci, aniž by mu kdo pomohl. Je to tehdy, když Řím překoná třetí překážku, že vládne, jak je to znázorněno pohanským Římem v Danielovi, kapitole osmé, verši devátém, a v kapitole jedenácté, verších šestnáctém až devatenáctém. Když papežský Řím odstranil tři rohy, vládl svrchovaně po dobu tisíce dvou set šedesáti let, stejně jako pohanský Řím vládl svrchovaně po dobu tří set šedesáti let poté, co v bitvě u Actia roku 31 př. Kr. dobyl Egypt, třetí překážku.

V gramatice se přípona „ium“ připojuje na konec slova, aby vytvořila podstatné jméno označující místo, stav nebo soubor něčeho. Běžně se užívá při tvoření odborných a vědeckých termínů, zvláště v chemii a biologii. Například „stadium“ označuje místo pro atletické soutěže nebo jiné události, „aquarium“ označuje místo, kde jsou pro vystavení chovány vodní organismy nebo rostliny, a „gymnasium“ označuje místo pro tělesné cvičení nebo výcvik. Ve vědecké terminologii se „ium“ často používá k označení chemického prvku nebo sloučeniny, zvláště když byl daný prvek nebo sloučenina izolován či objeven. Například „sodium“ označuje chemický prvek se symbolem Na, „calcium“ označuje chemický prvek se symbolem Ca.

Počátek svrchované vlády pohanského Říma byl dovršen v bitvě u Aktia a bitva u Pania otevřela dveře k válce, kterou Aktium představuje; neboť „řádek za řádkem“ Aktium představuje nedělní zákon, když papežství znovu svrchovaně vládne světu.

Actium byla námořní bitva a Panium byla pozemní bitva; spojení těchto dvou bitev tedy představuje bitvu celosvětového rozsahu, zahrnující souš i moře. Actium, nejslavnější námořní bitva starověkých dějin, rovněž představuje celosvětovou válku, neboť „vody, které jsi viděl, kde ta nevěstka sedí, jsou lidé a zástupy a národy i jazyky“. Panium představuje duchovní válku, která se při brzy přicházejícím nedělním zákonu spojuje s válkou politickou.

Slovo „pan“ jako podstatné jméno má více významů v závislosti na kontextu, avšak v řecké mytologii je Pan bohem pastýřů, stád, venkovské hudby a divočiny. Bývá často zobrazován jako bytost napůl člověk, napůl kozel, známá svou láskou k hudbě a přírodě.

„Jako vrcholný čin ve velkém dramatu klamu se sám satan vydá za Krista. Církev již dlouho vyznává, že k příchodu Spasitele vzhlíží jako k naplnění svých nadějí. Nyní velký podvodník způsobí, že to bude vypadat, jako by Kristus přišel. Na různých místech země se satan zjeví mezi lidmi jako majestátní bytost oslnivé záře, podobající se popisu Syna Božího, který podal Jan ve Zjevení. Zjevení 1,13–15.“ Velký spor, 624.

Pan je bohem pastýřů a bude se vydávat za pravého Pastýře. Satanovo zosobnění Krista začíná při nedělním zákonu, neboť při „nařízení“ „můžeme“ tehdy „vědět, že nastal čas podivuhodného působení satana a že konec je blízko“.

Slovo „pánev“ může také označovat mělkou varnou nádobu se širokým okrajem, používanou ke smažení, pečení nebo přípravě pokrmů. Závěrečná válka se soustřeďuje na duchovní Jeruzalém, svatou horu, která je pozdvižena jako korouhev, a na horu, k níž prchá jiné Boží stádo, které je dosud v Babylóně. V oné době přijdou všechny národy proti duchovnímu Jeruzalému, který je označen jako „číše“ (pánev).

Výrok slova Hospodinova o Izraeli, praví Hospodin, který roztahuje nebesa, zakládá zemi a utváří v člověku jeho ducha. Hle, učiním Jeruzalém kalichem opojení všem okolním národům, až bude obležen proti Judovi i proti Jeruzalému. A v onen den učiním Jeruzalém těžkým kamenem pro všechny národy; všichni, kdo se jím obtěžkají, budou rozsekáni, i kdyby se proti němu shromáždily všechny národy země. Zachariáš 12,1–3.

Jeruzalém je také kotel, neboť je nádobou, v níž se toto drama odehrává. „Kotel“ je nádoba na vaření.

I řekl mi: Synu člověka, to jsou ti muži, kteří vymýšlejí nepravost a dávají v tomto městě zlé rady; kteří říkají: Není to blízko; stavějme domy; toto město je kotel a my jsme maso. Proto prorokuj proti nim, prorokuj, synu člověka. A Duch Hospodinův na mne padl a řekl mi: Mluv; takto praví Hospodin: Tak jste mluvili, dome Izraele; neboť já znám věci, které přicházejí na mysl každému z vás. Rozmnožili jste své pobité v tomto městě a naplnili jste jeho ulice pobitými. Proto takto praví Panovník Hospodin: Vaši pobité, které jste položili uprostřed něho, ti jsou maso a toto město je kotel; ale vás vyvedu z jeho středu. Báli jste se meče, a já na vás

vedu meč, praví Panovník Hospodin. A vyvedu vás z jeho středu a vydám vás do rukou cizinců a vykonám mezi vámi soudy. Padnete mečem; budu vás soudit na pomezí Izraele, a poznáte, že já jsem Hospodin. Toto město vám nebude kotlem ani vy nebudete masem uprostřed něho; budu vás soudit na pomezí Izraele. A poznáte, že já jsem Hospodin; neboť jste nechodili podle mých ustanovení ani nevykonávali mé soudy, nýbrž jste jednali podle obyčejů pohanů, kteří jsou kolem vás. Ezechiel 11,2–12.

V angličtině předpona „pan“ znamená „univerzální“, „všechn“ nebo „napříč“. Například „panorama“ označuje široký nebo úplný pohled na určitou oblast, „panteismus“ označuje víru, že vesmír je božský, a „panamerický“ označuje něco, co zahrnuje všechny země Ameriky. „Pan“ tedy označuje celosvětovou válku.

„Satan odvádí myslí bezvýznamnými otázkami, aby s jasným a zřetelným zrakem neviděly věci nesmírné důležitosti. Nepřítel plánuje polapit svět.

„Takzvaný křesťanský svět se má stát jevištěm velkých a rozhodujících událostí. Muži ve vedoucím postavení vydají zákony, které budou ovládat svědomí, podle příkladu papežství. Babylón dá všem národům pít víno prchlivosti svého smilstva. Bude do toho zapojen každý národ.“ Selected Messages, kniha 3, 392.

Slovo „act“ jako podstatné jméno znamená „formální písemné rozhodnutí nebo zákon přijatý zákonodárným orgánem“.

„Až se náš národ natolik zřekne zásad své vlády, že uzákoní nedělní zákon, protestantismus tímto činem podá ruku papežství.“ Testimonies, svazek 5, 712.

Takzvaný křesťanský svět je jevištěm velkých činů neboli dějství a bude do nich zapojen každý národ (pan). Slovo „dějství“ může rovněž označovat oddíl nebo část hry, filmu či jiného představení, obvykle vyznačující se určitým souborem událostí nebo jednání. Sloveso „jednat“ znamená vykonat určitý čin nebo se chovat určitým způsobem. Může také označovat předstírání nebo ztvárnění role, jako při hereckém výkonu ve hře nebo ve filmu.

„Svět je divadlo. Herci, jeho obyvatelé, se připravují sehrát svou úlohu v posledním velkém dramatu. Bůh je ztracen ze zřetele. Mezi velkými masami lidstva není žádná jednota, leda když se lidé spolčují, aby uskutečnili své sobecké záměry. Bůh přihlíží. Jeho záměry s ohledem na jeho vzpurné poddané budou naplněny. Svět nebyl vydán do rukou lidí, ačkoli Bůh po určitý čas dopouští, aby vládly živly zmatku a nepořádku. Moc zesponu působí, aby přivedila poslední velké výjevy tohoto dramatu,—satana přicházejícího jako Krista a působícího se vši klamavostí nepravosti mezi těmi, kdo se spojují v tajných společnostech. Ti, kdo se poddávají vášni po spolčování, uskutečňují plány nepřítele. Po příčině bude následovat účinek.“

„Přestoupení již téměř dosáhlo své meze. Zmatek naplňuje svět a na lidské bytosti má brzy přijít veliká hrůza. Konec je velmi blízko. My, kteří známe pravdu, bychom se měli připravovat na to, co má brzy dolehnout na svět jako ohromující překvapení.“ Review and Herald, 10. září 1903.

Panium a Actium představují třetí světovou válku. V této válce dojde k nadpřirozeným projevům, jak je znázorňuje řecký kozlí bůh Pan. Válka bude spojena s vynucováním nedělního zákona jakožto „aktu“. A tato válka je označena jako „poslední výjevy velkého dramatu“, neboť není pouze právním aktem vynucování nedělní legislativy, nýbrž také vyvrcholením evangelijního dramatu v závěrečných hodinách lidské doby milosti. Ještě před bitvou, v níž se Panium a Actium prorocky spojují, v šestnáctém verši jedenácté kapitoly Daniela již bude vztyčeno vojsko Boží poslední doby a jeho prapor, jenž je korouhví, bude tehdy pozdvižen. Základním významem slova „korouhev“ je prapor vojska.

Akt a Pan jsou Aktium a Panium a Podivuhodný Jazykovědec řídil zeměpis, jména i dějiny obou bitev, neboť jde o dějiny bezprostředně předcházející brzy přicházejícímu nedělnímu zákonu. Bitva u Pania se odehrála roku 200 př. Kr. a šestnáctý verš ztotožňuje Řím jako dobyvatele Jeruzaléma roku 63 př. Kr.

Mezi dějinami posledních dnů, jež jsou znázorněny obdobím od roku 200 př. Kr. do roku 63 př. Kr., bude uskutečněno vytvoření obrazu šelmy ve Spojených státech, jak je znázorněno dějinami let 161 př. Kr. až 158 př. Kr. Před obdobím, v němž dojde k závěrečným krokům při vztyčování obrazu šelmy ve Spojených státech, nastane událost znázorněná povstáním v Modeinu roku 167 př. Kr. Toto povstání je předobrazem vzpoury proti vnucenému náboženství Řecka a povede k mezníku znázorněnému znovuzasvěcením chrámu roku 164 př. Kr.

Rok 164 př. Kr. je v judaismu připomínán kvůli zázraku, při němž množství posvátného oleje postačující na jeden den vydrželo osm dní. Rok 164 př. Kr., jenž předchází roku 161 př. Kr., tak označuje satanský zázrak, který byl vykonán pro odpadlický Boží lid. Tento zázrak je znázorněn tak, že jeden den plodí osm dní, a olej onoho prvního dne byl tím, co zásobilo všech osm dní. Zázrak byl uveden na jednu část, která náležela k sedmi, a tento mezník je zasazen přímo do té historie, v níž se na odpadlickém republikánském rohu i na odpadlickém protestantském rohu uskutečňuje hádanka o osmém, jenž je ze sedmi.

Projevení satanských zázraků před brzy přicházejícím nedělním zákonem je spojeno s řeckým bohem Panem. Až bude bitva u Pania vedena a vyhrána Trumpem a odpadlým protestantismem, bude „Pandořina skříňka“ otevřena a nebude žádný způsob, jak vyřešit problémy, které pak budou uvolněny na lidstvo, neboť „na lidské bytosti má brzy přijít veliká hrůza. Konec je velmi blízko. My, kteří známe pravdu, bychom se měli připravovat na to, co brzy dolehne na svět jako ohromující překvapení.“

Sto čtyřicet čtyři tisíc jsou ti, kteří byli zapečetěni posvěcující mocí Božího Slova, jež byla poskytnuta skrze odpečetění Zjevení Ježíše Krista. Toto Zjevení zahrnuje několik konkrétních linií pravdy a poskytuje posvěcené poučení o tom, kým Ježíš je. Jako Slovo Boží je On podivuhodným Jazykovědcem, který ovládal veškerý lidský jazyk, neboť svou mocí způsobil rozrůznění jazyků, když seslal zmatek na babylónskou věž. Je podivuhodným Počtářem, který skryl tajemství v číslech předložených ve svém Slově i v celém svém stvoření. Je vládcem dějin, neboť dějiny jsou „Jeho“-příběhem. Stvořil zemi a po potopě řídil zeměpisnou podobu planety Země, a proto i různé prorocké zeměpisné oblasti, které tvoří „pravdy“ nacházené v Jeho Slově. Sto čtyřicet čtyři tisíc

mimo jiné představuje ty, kdo projevují víru, že On stvořil všechny věci.

Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. Jan 1,1–3.

Příběh o Pandořině skřínce je mýtem ze starořecké mytologie. Nejvýrazněji je vyličen v díle „Práce a dni“ od řeckého básníka Hésioda a v různých dalších klasických pramenech. Je zjevně parafrází zkušenosti Evy v zahradě Eden. Jméno „Pandora“ pochází ze starořecké mytologie. Je odvozeno z řeckých slov „pan“, znamenajícího „vše“, a „dora“, znamenajícího „dary“. Pandora znamená „všemi obdařená“. Eva je symbolem církve a všechny dary se nacházejí v Boží církvi.

V řecké mytologii byla Pandora první smrtelnou ženou stvořenou bohy. Podle mýtu ji na příkaz Dia, krále bohů, vytvořil Hefaistos jako součást plánu potrestat lidstvo. Každý z bohů přispěl Pandoře svými dary, včetně krásy, půvabu, inteligence a kouzla osobnosti. Zeus jí dal nádobu (v pozdějších převyprávěních se z ní stala skříňka) a přikázal jí, aby ji za žádných okolností nikdy neotevřela. Evě bylo řečeno, že může jít z každého stromu kromě „stromu uprostřed zahrady“.

Pandora, přemožená zvědavostí, nakonec podlehla pokušení a otevřela nádobu. Jakmile tak učinila, všechna zla, bolesti a nemoci, které v ní byly dosud uzavřeny, byla vypuštěna do světa a rozšířila mezi lidstvo utrpení a bídu. Jedna věc však v nádobě zůstala: naděje. V některých verzích mýtu Pandora nádobu rychle uzavřela a zabránila naději, aby unikla, zatímco v jiných naděje rovněž vyšla ven a poskytla lidstvu záblesk optimismu a odolnosti tváří v tvář protivenstvím.

Bitva u Pania se při brzy přicházejícím nedělním zákonu spojuje s bitvou u Actia a tento brzy přicházející nedělní zákon byl předobrazem zkouškou v zahradě Eden. V zahradě byla tato zkouška určena pouze Adamovi a Evě, avšak v posledních dnech musí tato zkouška stanout před celým lidstvem po celém světě. První zkouška víry či nevíry Božímu slovu v zahradě je předobrazem poslední zkoušky nedělního zákona. Eva v této první zkoušce selhala a otevřela nad lidstvem stavidla běd, jak je to znázorněno v mýtu o Pandoře.

Když se bitva u Pania spojí s bitvou u Actia, zkouška znázorněná v zahradě Eden se otevře před celým lidstvem. Nadějí, která je tehdy světu poskytnuta, je korouhev, jež je vztyčena, aby ji viděl celý svět (panorama).

Všichni obyvatelé světa a všichni, kteří přebýváte na zemi, pohleďte, když na horách vztyčuje korouhev; a když troubí na polnici, naslouchejte. Izajáš 18,3.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Svět je divadlem; herci, jeho obyvatelé, se chystají sehrát svůj díl v posledním velkém dramatu. Mezi velkými masami lidstva není žádná jednota, leda když se lidé spolčují, aby uskutečnili své sobecké záměry. Bůh se dívá. Jeho záměry ve vztahu k Jeho vzpurným poddaným budou naplněny. Svět nebyl vydán do rukou lidí, ačkoli Bůh po určitý čas dopouští, aby vládly živly zmatku a nepořádku. Moc zdola působí, aby přivedila poslední velké výjevy tohoto dramatu,—Satan přicházející jako Kristus a působící se vši klamností nepravosti v těch, kdo se spojují v tajných společnostech. Ti, kdo se poddávají vášni po spolčování, uskutečňují plány nepřítele. Po příčině bude následovat účinek.“

„Nikdy se toto poselství neuplatňovalo s větší naléhavostí, než jak se uplatňuje dnes. Svět stále více pohrdá nároky Božími. Lidé se stali smělymi v přestupování. Bezbožnost obyvatel světa téměř naplnila míru jejich nepravosti. Tato země téměř dospěla k místu, kdy Bůh dovolí zhoupci, aby na ní vykonal svou vůli. Nahrazení Božího zákona zákony lidskými, vyvýšení neděle na místo biblické soboty pouhou lidskou autoritou, je posledním jednáním v tomto dramatu. Až se tato záměna stane všeobecnou, Bůh se zjeví. Povstane ve svém majestátu, aby hrozně otrásl zemi. Vyjde ze svého místa, aby potrestal obyvatele světa pro jejich nepravost, a země odhalí svou krev a již více nepřikryje své pobité.“

„Stojíme na prahu krize věků. V rychlém sledu budou následovat jeden za druhým Boží soudy — oheň, potopa a zemětřesení, spolu s válkou a krveprolitím. Nemáme být v této době překvapeni událostmi velikými a rozhodnými; neboť anděl milosrdenství již nemůže mnohem déle zůstat, aby poskytoval ochranu nekajícím.“

„Krise se k nám plíží pozvolna. Slunce svítí na nebesích, prochází svou obvyklou dráhou, a nebesa stále zvěstují slávu Boží. Lidé stále jedí a pijí, sázejí a stavějí, žení se a vdávají. Obchodníci stále kupují a prodávají. Lidé se stále tlačí jeden proti druhému a usilují o nejvyšší místo. Milovníci rozkoší se stále hrnou do divadel, na dostihy a do heren. Vládne nejvyšší vzrušení, avšak hodina milosti se rychle uzavírá a o každém případě má být brzy rozhodnuto na věčnost. Satan vidí, že jeho čas je krátký. Uvedl do činnosti všechny své prostředky, aby lidé byli oklamáni, svedeni, zaneprázdněni a omámeni, dokud neskončí doba milosti a dveře milosrdenství se navždy nezavrou.“

„Přestoupení téměř dosáhlo své meze. Svět je naplněn zmatkem a na lidské bytosti má brzy dolehnout velká hrůza. Konec je velmi blízko. My, kteří známe pravdu, bychom se měli připravovat na to, co brzy dolehne na svět jako zdrcující překvapení.“

„V tomto čase převládající nepravosti můžeme vědět, že poslední velká krize je blízko. Když bude vzdor proti Božímu zákonu téměř všeobecný, když bude Jeho lid utlačován a sužován svými bližními, Pán zasáhne.“

„Stojíme na prahu velikých a slavnostních událostí. Proroctví se naplňují. Do nebeských knih se zaznamenávají podivuhodné, událostmi nabitě dějiny. Všechno v našem světě je v pohybu. Jsou války a zvěsti o válkách. Národy se rozhněvaly a přišel čas mrtvých, aby byli souzeni. Události se mění tak, aby přivodily den Boží, který velmi spěje. Zbývá už jen jakoby okamžik času. Ale zatímco již povstává národ proti národu a království proti království, dosud nedošlo k všeobecnému střetnutí. Dosud jsou čtyři větry zadržovány, dokud služebníci Boží nebudou zapečetěni na svých čelech. Potom pozemské mocnosti sešikují své síly k poslednímu velikému boji.“ Christian Service, 50, 51.